

Hồi 78

Biến Thù Thành Bạn

B

át Cánh Thần Ôn Đỗ Duy Sinh cười nhạt nói :

- Việc riêng của nữ giới, tốt hơn Vương lão huynh đừng xen vào.

Mạc Luân bỗng đưa tay lên tung mình bủa tới Đỗ Duy Sinh một chưởng, miệng hét lớn :

- Đỗ huynh ! Nên nghe nhiều mà nói ít. Đừng ham phách lối !

Đỗ Duy Sinh biết độc chưởng của Mạc Luân không phải tầm thường nên không dám đỡ, lách mình tránh sang một bên rồi cười một tràng ngạo nghễ.

Tô Phi Phụng từ từ đứng lên, cố sức nói to với Tô Bằng Hải :

- Thân phụ ! Con bất hiếu, làm nhiều điều tai họa cho phụ thân, liên lụy đến các vị trưởng bối nữa. Con đã làm trái với môn quy, ngầm giúp cho đệ tử Côn Luân.

Không để cho nàng dứt lời, Vương Hàn Tương, Huỳnh Kỳ phân cuộc đã ngắt lời :

- Lệnh ái mang ơn phái Côn luân, có cơ hội báo đền thì đó là điều tốt. Trong võ lâm ân oán phân minh, hành động này không thể gọi là phạm môn quy của Thiên Long Bang được.

Tô Phi Phụng thở dài, than :

- Giới quy của Thiên Long Bang rất nghiêm. Tôi là con gái của vị Thiên Long Bang Chủ, nhưng không thể dựa vào đấy mà tránh được tội lỗi.

Tô Bằng Hải đôi mắt lạnh lùng nhìn Phi Phụng một hồi, rồi cất tiếng, nói :

- Rất tốt ! Con tuy đã bị thương nặng, nhưng lại tự giác như vậy là hay lắm.

Ngũ Độc Tào Mạc Luân nói :

- Tô cô nương đã cắt tóc thay đầu. Thế thì tội đầu nặng đến đâu cũng xem như đã bị trừng phạt. Xin chớ tự trách mình nữa.

Tô Phi Phụng thấy hàm râu bạc trắng của Tô Bằng Hải lay động mãi, nàng biết cha nàng đang đau lòng lắm, nhưng không thể không nói ra trước mặt quần hùng được.

Tình phụ tử trong hoàn cảnh này, dầu là đất đá cũng phải đau đớn, huống hồ Tô Bằng Hải là một kẻ biết thương con, lâu nay ông ta xem Tô Phi Phụng như một cái trứng mỏng.

Sở dĩ ông nén đau thương trong đáy lòng là vì ông đứng trong địa vị Thiên Long Bang Chủ, không thể nào tỏ được tâm tình trong lúc con gái ông phạm lỗi.

Tô Phi Phụng thấy thội lỗi đầy mình, xấu hổ không sao chịu nổi, nàng định đem hết tội lỗi nàng đã gây nên, thú nhận trước mặt cha nàng, rồi nàng tự vận để hy sinh cho tình yêu, hoặc giả chôn vùi tấm thân trong cửa Phật để xa lánh mùi thế tục. Tuy nhiên, nhìn vào sắc mặt bi thảm của cha nàng, nàng không nỡ nói ra.

Nàng từ từ cúi đầu, khẽ kêu một tiếng thảm não và than :

- Các vị thúc phụ càng thương xót đến con, càng làm cho con tủi hổ thân.

Đoạn nàng liếc nhìn Tô Bằng Hải một lần nữa, rồi nói :

- Thân phụ ! Con có một việc muốn xin phép thân phụ.

Tô Bằng Hải đôi mắt đầy đau đớn, mới lên tiếng khô khan, rồi nói :

- Được, được ! Con cứ tỏ bày.

Tô Phi Phụng chậm chạp cất tiếng :

- Con đã được các vị thúc phụ thương tình không muốn trách phạt, xong con tự xét là kẻ phạm tội, không còn xứng đáng một địa vị trong Thiên Long Bang nữa. Vậy xin phụ thân truất bỏ chức vụ con đi, để con được theo thân mẫu...

Nàng chưa nói dứt câu, Tô Bằng Hải đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào nàng nói lớn :

- A ! Con muốn xuất gia làm ni cô ! Được ! Nếu vậy ta xem như ta không còn đứa con gái này nữa.

Tô Phi Phụng cắn răng chịu đựng đau khổ, nàng cất cánh tay bị thương đứt lìa lên, bái một cái, rồi đứng lên nói :

- Nữ tử xin tạ ân thân phụ đã cho phép.

Vương Hàn Tương lắc đầu nói :

- Tô cô nương không hành hiệp giang hồ nữa là việc tốt đối với thân gái. Tô Bang Chủ đã hứa cho cô nương xuất gia thì chẳng bao giờ đổi lời đâu, nay thương thế cô nương đang trầm trọng, lão phu nghĩ cô nương nên trở về Thiên Long Bang điều dưỡng một thời gian đã rồi sẽ vào Tây Tâm Viện cũng chẳng trễ.

Nói đến đó, Vương Hàn Tương quay sang Xuyên Trung Tứ Xú bảo :

- Bang Chủ đang lúc tâm thần rối loạn, vậy Xuyên Trung bốn vị nên tìm cách hộ tống Tô cô nương về Thiên Long Bang.

Bạch Vô Thường Trần Ứng, đệ nhị Xú trước đây bị làn kiếm của Thông Linh đạo trưởng điểm trúng nơi cánh tay, nhưng công lực của hắn rất cao, dẫu có bị thương chút ít cũng chẳng thấm vào đâu.

Khi nghe lệnh Vương Hàn Tương, bốn người liền cúi mình đáp ứng :

- Tuân lệnh !

Họ lập tức búng mình nhảy ra phía hóc đá đốn cây và bắt dây bện thành một cái kiệu nhỏ, như một chiếc giường, rồi khiêng đến bên chỗ Tô Phi Phụng.

Tuy đã sắp đặt xong, song Tứ Xú không dám nói với Tô Phi Phụng lời nào, chỉ đưa mắt nhìn Tô Bằng Hải như chờ một huấn thị.

Bạch Vân Phi thấy vậy, liền cúi xuống bồng Tô Phi Phụng đặt lên chiếc kiệu, rồi khẽ giọng nói :

- Lúc này Tô cô nương đã dùng viên linh đơn rất thần hiệu. Thuốc này đủ sức giữ cho vết thương của Tô cô nương khỏi hành hạ. Cô nương chỉ cần trở về bang cuộc chữa trị là bình phục ngay. Thời gian không lâu, tôi và Thanh Loan sẽ đến thăm.

Đôi mắt Tô Phi Phụng mở to, chứa đầy nhiệt tình. Nàng nhìn Bạch Vân Phi than :

- Lòng tốt của Bạch cô nương đối với tôi chẳng biết ngày nào trả được. Tôi không dám làm phiền Bạch cô nương, chỉ mong Bạch cô nương lo chu toàn cho Loan muội là đủ.

Bạch Vân Phi nói khẽ vào tai Phi Phụng :

- Cô nương hãy bảo trọng lấy thân. Mọi việc tôi xin vì cô nương mà sắp đặt. Tình nghĩa sẽ vẹn toàn. Mã Quân Vũ là người chí tình. Nếu cô nương có bề gì, chàng chịu được sao ? Thật vậy, chẳng những Quân Vũ đau lòng mà Loan muội cũng buồn bã không kém.

Bạch Vân Phi nói những câu đó đã dùng công phu truyền âm nhập mật nên Phi Phụng nghe rất rõ ràng, mà các cao thủ đứng xung quanh đều không nghe được tiếng nào.

Tô Phi Phụng chớp mắt mấy cái, đôi dòng lệ nhỏ xuống đôi mi, nàng thở thở với Bạch Vân Phi :

- Lòng quảng đại của Bạch tỷ, muội đã khắc cốt ghi lòng, hận vì đời này muội không sao báo đáp, xin nguyện kiếp sau biến thành...

Bạch Vân Phi ngắt lời :

- Đừng nói vậy ! Tôi rất ân hận là không cứu kịp cô nương để cô nương phải đứt đi một cánh tay, lòng tôi thấy khó chịu vô cùng.

Lý Thanh Loan bước đến đỡ lấy chiếc kiệu, còn Bạch Vân Phi bồng Tô Phi Phụng đặt vào.

Xuyên Trung Tứ Xú vội cúi mình khiêng kiệu lên, từ từ bước đi.

Bạch Vân Phi liếc mắt nhìn qua Đỗ Duy Sinh, Đằng Lô và Hạ Vân Phong rồi nói với Tô Bằng Hải :

- Tô Bang Chủ đã hẹn với chín môn phái mùa thu sang năm đấu kiếm tranh vô địch quần hùng, hiện giờ tiện nữ xét thấy Tô Bang Chủ ở lại Quát Thương Sơn không còn ích gì nữa, xin trở về Thiên Long Bang là hơn.

Tơ Bằng Hải biết nàng có hảo tâm, sợ Đỗ Duy Sinh và Đằng Lôi có mưu toan cướp đoạt Tô Phi Phụng làm con tin, nên lão lớn tiếng nói :

- Đêm trung thu năm tới sẽ là đêm đại hội của võ lâm. Bạch cô nương lúc đó nếu có cao hứng xin cứ việc đến đó xem chơi. Bốn bang sẽ nhiệt tình nghênh đón.

Bạch Vân Phi nói :

- Hôm đó là ngày danh dự của võ lâm anh hùng, tiện nữ đâu dám bỏ qua mà không đến đó học thêm kinh nghiệm.

Tô Bằng Hải liền động cây Long Đầu Trượng xuống đất, quay sang nói với các thuộc hạ :

- Chúng ta đi !

Ngũ Kỳ phân cuộc liền chia nhau hộ tống quanh kiệu Tô Phi Phụng, người đi sau cùng là Tô Bằng Hải.

Bấy giờ, thế liên hoàn của ngũ đại phái đã tan rã hết, vì Qui Nguyên Mật Tập đã bị Tô Hùng đem theo nhảy xuống hố sâu muôn trượng rồi.

Mục đích ngũ đại phái cấu kết nhau là muốn đoạt kỳ thư, mà kỳ thư đã mất, dĩ nhiên họ không muốn đoàn kết làm gì nữa.

Vả lại tất cả các cao thủ đều đã trải qua một trận ác đấu, sức lực tiêu hao, mặt mày ngơ ngác, không ai còn muốn đứng ra cản Tô Bằng Hải lại làm gì.

Trong lúc họ lạnh nhạt đứng nhìn từng bước đi của Tô Bằng Hải, thì Vương Hàn Tương lại xoay qua liếc nhìn các cao thủ của năm phái, cười lớn, nói :

- Đỗ huynh, Hạ đạo huynh, Đằng huynh đừng có hy vọng tìm đường xuống vực sâu mà tìm Qui Nguyên Mật Tập đấy nhé. Phải biết rằng xuống đó đã không dễ mà trở lên là chuyện ngoài sức lực của loài người.

Câu nói vừa Vương Hàn Tương như khơi nguồn cho đồng lửa đang gần tắt lịm, bùng cháy lên.

Hạ Vân Phong đôi mắt trợn ngược, nhìn Vương Hàn Tương nói :

- Nếu muốn xuống vực sâu lấy sách thì bản đạo cũng còn phải chờ đến đến trung thu sang năm đối đầu với Vương lão huynh một trận rồi mới sẽ tính đến chuyện tự tử dưới vực sâu đó chứ.

Wương Hàn Tương lắc mình một cái, vung cây quạt xép, cười hô hố, nói :

- Nếu vậy lão phu được dịp lãnh giáo kiếm pháp của Hạ huynh rồi.

Không đợi Hạ Vân Phong trả lời, Vương Hàn Tương đã nhảy vút đi mất.

Bát Cánh Thần Ôn Đỗ Duy Sinh thấy các cao thủ Thiên Long Bang đã khuất dạng, liền chấp tay nói với quần hùng :

- Thiên Long Bang quả không phải hư truyền. Hầu hết các cao thủ võ lâm đều tập hợp dưới quyền Tô Bằng Hải mà Tô Bằng Hải lại có mộng thu đoạt quần hùng. Nếu cứu đại môn phái chúng ta không liên minh đối phó thì trong mười năm nữa, chúng ta sẽ bị tiêu diệt.

Hạ Vân Phong buồn bã than :

- Đã hơn hai mươi năm nay bần đạo không xuất hiện giang hồ, chẳng ngờ trong thời gian đó Thiên Long Bang lại trưởng thành và gây trong võ lâm mối đe dọa như vậy. Chúng ta phải vì sự tồn vong của môn phái mà đoàn kết tiêu diệt Thiên Long Bang.

Siêu Nguyên đại sư đưa tay lên trời :

- Lời của Đỗ huynh và Hạ huynh rất đúng. Cái đại hội quần hùng mùa thu sang năm có quan hệ đến vinh nhục của chín môn phái chúng ta. Lão tăng mong quý vị hãy dẹp bỏ mọi thành kiến nhỏ nhen mà hợp lực nhau hủy diệt cái mộng độc bá quần hùng của Thiên Long Bang thì chúng ta mới còn đất sống.

Thấy các Chưởng Môn có mặt đa số đều đồng lòng, Đỗ Duy Sinh nói :

- Ngặt một điều là ở đây chưa có mặt chín đại môn phái.

Siêu Nguyên nói :

- Lão tăng xin lấy thân phận đệ tử Phật môn đến Thiếu Lâm Tự yết kiến Chưởng Môn phương trượng, gây tình đoàn kết giữa chín phái rồi cùng nhau tấn công vào Thiên Long Bang.

Đỗ Duy Sinh gật gù nói :

- Nga Mi Tam Lão đã có ý kiến rất hay, nhưng còn các phái khác thì sao ?

Siêu Nguyên lại nói :

- Nếu có vị đạo huynh nào lấy tư cách đệ tử của Tam Thanh mà đến núi Võ Đang bàn luận với Chưởng Môn phái Võ Đang, việc này lão phu tưởng không phải là không có hy vọng. Còn về phái Thanh Thành đối với phái Nga Mi chúng tôi rất có thâm tình, lão tăng xin lãnh trách nhiệm thảo luận với phái ấy.

Đỗ Duy Sinh lại nói :

- Chỉ còn phái Không Động là khó khăn hơn.

Hạ Vân Phong mỉm cười hưởng ứng :

- Bần đạo và Chưởng Môn phái Võ Đang có quen biết nhau. Tuy đã hai mươi năm nay chưa gặp mặt nhưng bần đạo sẽ tận lực thuyết phục. Còn việc thành công hay không là do vận mạng của võ lâm.

Mọi người đều đắc ý, tán thưởng.

Bạch Y Thần Quân Đằng Lô lại ứng tiếng nói :

- Lão phu và Thỉn Nguyên Thông, Chưởng Môn phái Không Động vốn tình bằng hữu. Lão phu sẽ đến đó trình bày quan điểm xem sao.

Đỗ Duy Sinh vui vẻ vuốt râu nói :

- Hay lắm ! Chín môn phái chúng ta mà cởi bỏ tị hiềm, đoàn kết, không ai xâm phạm nhau, một lòng chống lại Thiên Long Bang thì dầu Thiên Long Bang có mạnh đến đâu cũng không thể tiêu diệt chúng ta được.

Nói đến đây, lão ngửa mặt lên trời cười đắc ý rồi vung cây gậy trúc một vòng, đưa tay trước ngực, nói lớn :

- Giờ đây lão phu xin giả biệt và hẹn tái kiến.

Đằng Lô cũng hợp chưởng lại, nói với mọi người :

- Lão phu cũng xin đi trước.

Hạ Vân Phong và Nga Mi Tam Lão cũng lần lượt kẻ trước người sau giả từ.

Trong tuyệt cốc chỉ còn lại có Côn Luân Tam Tử, Bạch Vân Phi, Lam Tiểu Diệp, Phàn Tú Vỹ, Mã Quân Vũ và bốn nữ tỳ áo trắng.

Họ đối mặt nhìn nhau qua một lúc lâu, Bạch Vân Phi mới mỉm cười nói :

- Ba vị lão tiền bối nếu không có việc gì cần lắm thì xin vào nơi cư ngụ của văn bối nghĩ ngơi vài ngày rồi sẽ rời Quát Thương Sơn.

Thông Linh đạo trưởng nói :

- Bạch cô nương giúp đỡ phái chúng tôi rất nhiều, ơn ấy chưa biết làm sao đền đáp, dám đâu lưu lại đây để quấy rầy Bạch cô nương.

Bạch Vân Phi nói :

- Văn bối có nhiều hành động ân oán trong giang hồ thì không tránh khỏi việc lôi thôi về sau. Văn bối còn nhờ quý vị che chở, dám đâu nghĩ đến ân huệ. Nếu ba vị tiền bối không muốn lưu lại đây thì xin cho văn bối yêu cầu một điều.

Thông Linh đạo trưởng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Bạch cô nương muốn nói về việc của Mã Quân Vũ ?

Bạch Vân Phi đã cắt đứt dây tình ái với Mã Quân Vũ nên lòng thấy thanh thản khác thường, không còn ngượng ngùng gì cả. Nàng gật đầu :

- Theo văn bối được gần gũi Quân Vũ và nhận xét thì thấy Quân Vũ rất thật tình và trung hậu, hào khí bao trùm. Do đó chàng gặp nhiều cạm bẫy trong đời. Như việc vừa rồi, chàng đã phải đả thương người trong phái Nga Mi và Tuyết Sơn cũng chỉ vì muốn trả ân cho Tô Phi Phụng đã cứu chàng trước đây.

Huyền Thanh đạo trưởng chắc lưỡi than :

- Nguyên nhân nhiều khi đưa đến những hậu quả phức tạp mà nếu chúng ta lấy con mắt tầm thường suy xét thì thực khó lòng thấu đáo được. Bần đạo tuy đã dạy dỗ nó hơn mười hai năm, nhưng cũng chỉ hiểu được tánh ý thôi, chứ không thể nào lường trước những hành động của nó, và hậu quả đưa đến.

Mã Quân Vũ nhướng đôi mày, toan cất tiếng bào chữa, thì bỗng từ xa nổi lên một tiếng ré thất thanh, xé gió đưa đến.

Tất cả mọi người có mặt nơi đây đều kinh khủng, quay đầu nhìn bốn phía, nhưng lại không thấy bóng một người nào.

Mã Quân Vũ vì cảm thấy tiếng ré rất quen, nên tung mình nhảy vọt về phía trước, chạy về phía có phát ra tiếng ré ấy.

Côn Luân Tam Tử không hiểu ý định Quân Vũ ra sao cả, nhưng cũng phải thủ thế đề phòng.

Bạch Vân Phi sợ Quân Vũ gặp rủi ro, nên băng mình đuổi theo.

Hai người vừa thoát ra khỏi sơn cốc thì đến một khoảng rộng. Đàng trước một thiếu nữ cụt một cánh tay, đầu không còn một sợi tóc, vừa chạy vừa la, tiếng la nghe thảm não vô cùng.

Thiếu nữ đó lại chính là Vô Hình Nữ Hiệp Tô Phi Phụng.

Nàng lắc lư thân mình như muốn ngã. Trông cử chỉ của nàng ai cũng đoán được nàng đang bị thương rất nặng.

Nhưng tại sao nàng bỏ chạy một mình ?

Mã Quân Vũ đoán biết có việc gì nghiêm trọng xảy ra cho Thiên Long Bang nên phóng mình chạy vội đến.

Trong lúc đó, Tô Phi Phụng đã kiệt sức, chỉ chạy loạn choạng vài bước nữa rồi ngã gục dưới đất.

Mã Quân Vũ đỡ nàng lên, thấy nàng đã quá yếu, hơi thở phì phào.

Nàng dựa đầu vào ngực Mã Quân Vũ, nói hấp tấp :

- Xin Mã huynh nhớ lại tình cảm chúng ta vừa rồi mà yêu cầu phái Côn Luân đến trợ giúp Thiên Long Bang một phen.

Quân Vũ ngạc nhiên, không hiểu sự việc đã xảy ra làm sao, nhưng cánh tay cụt của Tô Phi Phụng rướm máu, mặt nàng trắng nhợt đờm vẻ đau đớn, đầu tóc nàng cắt trụi trông thảm não làm sao. Hình ảnh ấy khiến lòng Quân Vũ bồi hồi thương xót.

Một thiếu nữ trẻ đẹp như một đóa hoa xuân, thế mà chỉ trải qua một thảm cảnh đã đưa nàng đến nông nỗi ấy.

Ôi ! Không ai có thể tưởng tượng nổi ! Dù một người thiếu lương tâm, thiếu tình cảm cũng không thể không đau lòng, huống hồ Quân Vũ tuy thực thà nhưng lại là kẻ đa tình.

Chàng nhìn tấm thân tàn phế và nét mặt đau khổ của Tô Phi Phụng một lúc, bất giác chàng rơi hai dòng lệ xuống trên chiếc đầu trọc của Tô Phi Phụng.

Chàng lẩm bẩm :

“Quân Vũ ! Người gây ra cơ sự, hại một đời của thiếu nữ này. Người là đứa bất tài tàn tệ ! Người còn sống làm gì ?”

Chàng đưa tay lên, muốn đập vào Thiên Linh Cái để chết đi cho khỏi nhục nhã.

Giữa lúc đó, bỗng có một bóng người bay rớt rất nhanh, nói :

- Mã huynh ! Mã huynh không thể chết, vì cái chết không giải quyết được gì cả. Dem cái chết để trốn nợ đời là ương hèn.

Giọng nói rất nhỏ, nhưng cũng đủ làm cho Mã Quân Vũ sức tỉnh, và đoán biết đó là giọng nói của Bạch Vân Phi. Chàng hồ thẹn cúi đầu không nói.

Bạch Vân Phi đứng trước mặt Quân Vũ uy nghi như vị thiên thần, nhìn Tô Phi Phụng một lúc, rồi thở ra, đưa tay sờ ngực Phi Phụng, thấy tim nàng còn đập đều đều, tuy yếu ớt.

Nàng nói với Quân Vũ :

- Tô cô nương một mình chạy trở về đây chắc Thiên Long Bang gặp phải tai biến. Vậy Vũ huynh ở đây chăm sóc cho nàng, tôi ra ngoài xem thử.

Dứt lời, nàng đã phóng mình ra miêng cốc.

Quân Vũ thấy Phi Phụng nằm mê man chưa biết xử trí ra sao thì bỗng từ phía sau có tiếng nói :

- Vũ ca ! Tô tỷ tỷ làm sao thế ? Tại sao Tô tỷ tỷ lại chạy đến nơi đây một mình ?

Quân Vũ biết có Lý Thanh Loan đến, quay lại nói :

- Loan muội ! Muội đến rất đúng lúc. Bây giờ muội có thể thay thế huynh chăm sóc Tô cô nương, để huynh ra ngoài cốc giúp Bạch tỷ tỷ.

Lý Thanh Loan tính tình hiền hòa, nhưng lại muốn tìm hiểu chuyện lạ, nên toan cất tiếng hỏi thì Tô Phi Phụng đã mở mắt ra, thở dài một hơi.

Thanh Loan lại trở mắt nhìn Phi Phụng, khẽ hỏi :

- Tỷ tỷ sao thế ?

Tô Phi Phụng nhìn sống Thanh Loan một cái, rồi nàng mỉm cười đáp :

- Muội muội ! Tôi không sao cả ! Đứt đi một cánh tay không thể chết đâu. Thân phụ tôi hiện bị bốn phái võ lâm đang vây hãm không có đường thoát thân.

Quân Vũ nghe đến đấy mới biết sở dĩ Tô Phi Phụng thoát chạy đến đây là do các Chưởng Môn nhân bốn phái gây rối cho Thiên Long Bang, mặt Quân Vũ thoáng qua nét kinh hãi. Chàng là người của phái Côn Luân, làm sao có thể đi giúp Thiên Long Bang đánh với các phái võ lâm kia được.

Trong lúc đó, Tô Phi Phụng tỏ lời khẩn cầu :

- Xin Vũ huynh thưa với ba vị trưởng lão phái Côn Luân giúp cho Thiên Long Bang tôi một chuyến thì ơn ấy thân phụ tôi chắc không quên.

Mã Quân Vũ lưỡng lự, đứng chờ người ra như pho tượng gỗ.

Lý Thanh Loan đâu hiểu cái khó khăn ấy, nàng giục :

- Vũ ca ! Tôi tỷ tỷ đối với Vũ ca tốt như vậy, lẽ nào Vũ ca không trả ơn ?

Trước hoàn cảnh này, Quân Vũ không còn biết phải quyết định làm sao nữa. Tô Phi Phụng tình nghĩa đối với chàng đều nặng cả, dầu chàng xả thân cho nàng cũng chưa báo đền.

Nhưng nếu chàng giúp cho Thiên Long Bang đánh trả lại cửu đại môn phái thì thật là điều trái với ý niệm của sư môn. Chàng còn biết ăn nói làm sao với thiên hạ.

Tuy nhiên, chàng vẫn bước đi. Từng bước chân nặng nề đặt trên thảm cỏ, xa dần Tô Phi Phụng.

Một sức mạnh vô hình đã sai khiến chàng.

Tô Phi Phụng hiểu được tâm trạng ấy, liền gọi lại :

- Vũ huynh ! Hãy trở lại đây ! Tôi có lời muốn nói.

Quân Vũ nghe nàng gọi, quay phát lại, bước đi rất mau hình như vừa thoát được đại nạn vậy.

Tô Phi Phụng nhoẻn nụ cười, hỏi :

- Vũ huynh ! Có phải vì tôi mà Vũ huynh trở lại đây chăng ?

Quân Vũ không biết phải trả lời làm sao, chỉ đứng yên nhìn vào đôi mắt đắm lệ của Tô Phi Phụng.

Qua một lúc, chàng mới hỏi :

- Ngoài việc giúp đỡ Thiên Long Bang đánh với các đại môn phái, Tô cô nương có cần đến tôi điều gì nữa chăng ?

Tô Phi Phụng nói ngay :

- Tôi chỉ có việc nhờ Mã huynh và Côn Luân Tam Tử giúp cho thân phụ tôi thoát sự vây hãm của bốn đại môn phái là hệ trọng nhất.

Quân Vũ nói :

- Theo tôi nghĩ, Tô Bang Chủ và Ngũ Kỳ phân cuộc Thiên Long Bang cũng đủ sức đánh lại bốn phái võ lâm kia mà.

Tô Phi Phụng lắc đầu :

- Phải, cuộc đấu này chưa chắc thân phụ tôi và Ngũ Kỳ phân cuộc đã bị hại, nhưng...

---- oOo ----